

wäljas! — Oh poisil hea meel, keif wallo ärra.

Ma mõtlesin: Mosesse käst on hirmotusseks, nago selle isä kowwa kässi; Jõsanda arm on õnnistusseks, nenda kui selle emma pehme keel. — Oh peaks minnule ikka, kui ma saan wallatust teinud, ja sellega patto pihho silmitulnud, ja südda wallutab: üks armas hingeke tulles, kes omma pehme süsannadega mõistaks mind Jesuse hawade pole juhhatada, kust ellorohhi wäljakeeb patto ja surmakihwti wasto.

Salmikenne. „Jõsand, kelle jure peame meie minnema, sul on iggawesse ello sannad.“ (Joan. 6, 68.)

„Tulge minno jure keif, kes waewatud ja koormatud ollete, ja minna tahhan teile hingamist sata. Matt. 11, 28.)

W a n d u j a.

Ma kuulsin kord ühe perrenaese wägga raskeste wanduma omma saunanaese wasto. Ta hüdis sure heälega karjudeš: „Kurrat wõtko sind ja sinno lapsed.“

Lapsed ollid wärrawa lahti jätnud, seapõrsad kartowli wälja peäle peäsnud, nattokeese sõrwast tustinud. Saunanaene nuttis, lapsed hirmo täis pannid jookšma. Perrenaene wõttis aia teiba, kisendas: „Dot, oot, ma löön teid puruks mahha!“

Mulle tuli hirm peäle, sedda kuuldes, ütlesin perrenaese wasto: „Saunanaese seapõrsad on sinno wälja sõrwanattokeese tustinud, agga kurja waimo sured sead on keif so süddame põllo läbbi ja läbbi tustinud. Kuida sa toh-